

Het Sliedrechts dialect (Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

DE KAARKBUURT

't Is niet de eerste keer, dat 'r in deuze verhaolereeks hierover geschreve wordt, mor dut aloude centrum van Slierecht is 't dan ok wel waerd, want hier speulde hêêl wat af. M'n mijmeringe over dut durpsdêêl wiere ingegeve toe 'k in de supermart aan 't laveere was en perbeerde om de aandere botsautoochies zôveul mogelijk te ontwijke. Autofiles daer kan 'k al slecht tege, mor dut slaot aales met stukke. 't Beste is dan om je gedachte mor wat weg te laete dwaole; dat vermindert je aargernis. Schuifelend achter de fêêststoet aan ontwaerde ik 'n dôôs aaiere, die de kippe daer, netjies in twêê rijchies van vijf, voor me neergelege hadde. Op d'n dôôs sting, dat de bêêste d'r tijd verdaen hadde met wat te scharrele en dat stootte me gelijk 'n vijftigtal jaere trug in de tijd; zô deeje wij dat in onze Kaarkbuurt ommers ok.

Verdwoalde fêêstgangers

Al vroeg op de zaeterdag- of zondagaevend wazze we, as balsende veugels, peraot en liepe langsaom, in de kelonne, onze voorgeschreve route die zô ten raauwste liep van dokter Folmer tot schoenwinkel van Mourik. Daerbuite trof ie allêên nog mor wat verdwoalde fêêstgangers die blijkbaor nie van plan wazze om d'r aage van 'n laeter naegeslacht te verzekere. Per aevend wiere d'r op die manier hêêl wat kilometers afgelege, mor stilstaon kon niet, want dan hà je al gauw de "pliesie" aa je, deur d'n oorlog getaaisterde, broek. Je ondekte aaltijd al pijlsnel, of je favveriete daome inmiddels ok aangekomme was, die vanaf dat ôôgenblik 'n soortement van blinde vlek in 't beeld wier. Je keek naer aales behalve naer heur en toenaoderingspoginge mosse behoedsaom gebeure.

Waogstuk

Mijn beôôgde "scharrel" was 'n blonde schoonhaaid, die bij 't lôôpe d'r haer kon laete danse; ietsie lêêger danste d'r trouwes nog meer en deuze kombinaosie broch me uitaaindelijk naer 't grôôte waogstuk. "Mag 'k ie naer huis brenge?", was nou nie bepaold 't mêêst logische verzoek, mor toch, 't moch! Klepperend op m'n schoene, die van houte zoole wazze voorzien en gekocht wazze op 'n schoenebon B, beraaike we uitaaindelijk d'r ouwerlijk huis. Over de onzekerhaaid van "wat nou", die dat opleverde zà 'k vedder nie uitwaai-je en 'k liep haostig weer naer ons waarktterraain trug. Twêê mogelijke scharrels per aevend verhôôgde ommers je martwaerde.

Opschrijve

'n Pôôsie laeter kwamme me heur bij 't ouwe gemêentehuis weer tege. " 'k Doch dat Teun je naer huis moch brenge?", vroeg m'n vriend heur belangstellend. "Ja, mor toch niet om zeuven uur", zee ze nors. D'r was dus duidelijk iets verkeerd gegaon en deuze scharrel kon 'k vedder wel vergete.

Ondertusse hà 'k de kassao van de supermart beraaikt, nog aaltijd mè m'n gedachte bij lang geleeje. "Wat zou Treurniet, onze vroegere kroi-jenier, d'r van zegge as tie dut zag?", overpaainsde ik nog, mor toen mos 'k betaole. "Schrijf 't mor op, m'n moeder komt 'n zaeterdag afrekene", wou 'k nog zegge, mor hieuw 't gelukkig nog net binne. Cassières houwe nie van mijmere!